סה: שני שעירי פרק שישי יומא

עין משפט
נר מצוה

כא א מיי׳ פ״ד מהל׳ שקלים הלכה יח:

כב ב מיי׳ פרק י״ב מהלכות שחיטה הלכה ח:

רבינו חננאל

ושניהן שאני קרבנות צבור דבעינן לאיתויינהו מתרומה חדשה וכדרי טבי. ואמרינן התינח שעיר שהוא בא משל צבור וצריך מתרומה חדשה, הפר שאינו לא משל צבור ולא (קרבן) [קרב מתרומה] שהרי כהן גדול מביאו מממונו. ודהיינן גזירה פר אטו שעיר. כלומר, מי שיראה כי משהין הפר להקריבו לשנה הבאה, ישהה הוא גם השעיר. ואמרינן ואי משהי ליה לשעיר מה בכך, הא דר׳ טבי משום מצוה היא. ואמרינן אם הביא מן הישן יצא אלא שתיטר מצוה. ופריק רב זירא שמא יאמרו הגורל קובע משנה לחברתה. התינח שעיר שצריך גורל, פר מאי איכא למימר, גזירה פר אטו שעיר ומשום גזירה יתותו ועוד הא דרבי טבי אמר רבי ישיה גופה מצוה היא דאמר רב יהודה אמר שמואל קרבנות צבור הבאין באחד בניסן מצוה להביא מן החדש ואם הביא מן הישן יצא אלא שחסר מצוה אלא אמר רבי זירא לפי שאין הגורל קובע משנה לחברתה ונייתי ונגריל גזירה שמא יאמרו הגורל קובע משנה לחברתה הא תינח שעיר פר מאי איכא למימר גזירה פר אטו שעיר ומשום גזירה יתותו אמרוה רבנן קמיה דאביי גזירה משום חטאת שמתו בעלי׳ הא תינח פר שעיר מאי איכא למימר גזירה שעיר אטו פר ומשום גזירה יתותו אלא גזירה משום חטאת שעברה שנתה גזירה היא גופה חטאת שעברה שנתה היא הא לא קשיא כרבי דתניא [2] שנה תמימה מונה שלש מאות ושישים וחמשה יום כמנין ימות החמה דברי ר׳ וחכ״א [3]מונה שנים עשר חדש מיום ליום ואם

תורה אור השלם

1. ונסכיהם חצי ההין יהיה לפר ושלישת ההין לאיל ורביעת ההין לכבש יין זאת עלת חדש בחדשו לחדשי השנה:
במדבר כח יד
2. ואם לא יגאל עד מלאת לו שנה תמימה וקם הבית אשר בעיר אשר לו חמה לצמיתת לקנה אתו לדרתיו לא יצא ביובל:
ויקרא כה ל

גליון הש״ס

תום׳ ד״ה גזירה. ראש״א ואל״ל דסבירא. משמע לפי מקצת׳ ניחא ול״ל הא כהן אחד שמת היו רק מתו מקלת בעלים גם מ״ש לפ״ה לידע. ל״ל הא בשעת הקרבה מדינא לא מיירי לכך דשמת מת לא מיירינן למיעל דף נה גבי קיני שופרות:

מוסף רש״י

זאת עולת חדש בחדשו. כל ימי תמידים תוכיח לי, ולמה תמידים תוכיח יום לך מיום שתמה ערך לתחזי בהצאת שולית תמידין ומוספין מתמיהה מדמה וחזו ניסן מלמדנין כ״ה דנמרנין שנה שנה מניסן דכתיב הלחנין הוא לכם לחדשי השנה (מגילה כא:). שנה תמימה. לתמוה נכתי ערי מומה שלש מאות וששים וחמשה יום. ולפיכך כשנה פשוטה ולך מיום כשנה מעוברת ניין שעברו שניים ימים מתמהה נתלנו לי (שם). מיום ליום. כמו שתנו קיימין לחזק בשנת כשנה (ערכין ג:): מנ״ר כניסן לנ״ר בניסן. אם מכרה בנ״ר בניסן נתעברה לו למוכר ושל כרמו של לוקח הינו נתלנו עד שיגיע ט״ו בניסן (ערכין עט.).

תום׳ ישנים (הישיר)

יומא: אליבא דרבי יהודה לא קתמיא. לפיכך ילפי מיה ליה בעלי חיים נדחין ותימה דבפסחים בפרק קרק לולי דברים תוכיח תלמודא אליבא דרב לחזקומי מדא בריתא כרבי לעיזבר לו ביפוך בן חוזי ולא בני למימר דפסיקא ליה בבעלי חיים נדחין משום דרב סבירא ליה הבא לתין נדחין ומאי קושיא לי היה מוקי לה [כרבי] בר׳ יהודה דהכא דאית ליה בעלי חיים נדחין דהכי גמי מוקי לה התם כרבי לעיזבר לו ביפוך בן חוזי ול״ל דבעי לאוקמי כרבי יהודה אבל לא תשכח כיצד דפסיקא ליה לי התם כרבנן ד